

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **G.**, nar. X., naposledy bytom M., zastúpený advokátom JUDr. J.P., O., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 2175/PO-Ž/2007 zo dňa 20. decembra 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Sz 4/2008-23 zo dňa 3. októbra 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Sz 4/2008-23 zo dňa 3. októbra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-2175/PO-Ž/2007 zo dňa 20. decembra 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje

prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Ruskej federácie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

K otázke neudelenia azylu uviedol, že sa jedná o opakovanú žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu, pričom dôvody, pre ktoré žiadal o udelenie azylu, a to, že bol v Dagestane na neho vyvíjaný nátlak, aby sa zapojil do nelegálnej činnosti, s čím ako športovec nesúhlasil, nie je možné považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že jeho dôvodom o udelenie azylu nevenoval odporca náležitú pozornosť, v tejto súvislosti poukázal na to, že počas pohovoru uviedol, že v Dagestane bol na neho vyvíjaný nátlak, aby sa zapojil do nelegálnej činnosti s čím nesúhlasil. Zároveň poukázal na to, že počas pohovoru pred odporcom vyjadril svoje odôvodnené obavy z prenasledovania po jeho administratívnom

vyhostení do krajiny pôvodu. Navrhovateľ vyčítal odporcovi, že nedostatočne zistil skutkový stav, na základe čoho nesprávne rozhodol.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Zdôraznil, že v prípade navrhovateľa ide už o tretiu žiadosť o udelenie azylu, pričom o udelenie azylu požiadal opakovane pri policajnej kontrole, keď nevedel preukázať žiadnym dokladom, oprávňujúcim ho na pobyt na území SR, aby sa tak vyhol trestu administratívneho vyhostenia zo SR. Poukázal tiež na rozpory vo výpovedi navrhovateľa ohľadne doby, kedy mal opustiť Dagestan (najskôr tvrdil, že krajinu opustil v roku 1995, potom uviedol, že to bolo v roku 2005 a do policajnej zápisnice zo dňa 25.9.2007 uviedol, že krajinu opustil v roku 1999). Odporca zdôraznil, že navrhovateľovi sa nepodarilo prezentovať dôvody na udelenie azylu uceleným a presvedčivým spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.12. 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a/ do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom

prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa o dodržiavaní ľudských práv za rok 2006 - Rusko, vydanéj MZV USA z 6.3. 2007 a informácie z internetovej stránky www.businessinfo.cz- Rusko zo dňa 16.11.2007, a www.wikipedia.sk- Dagestan zo dňa 16.11.2007 a informácie Strediska pre východné štúdie - spoločensko-politická situácia v Dagestane) z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti s dôvodom, pre ktorý žiadal udeliť azyl a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 7.11.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod opätovnej žiadosti o udelenie azylu uviedol, že chce žiť normálnym spôsobom života, nechce byť zatvorený v Medved'ove, chce, aby manželka a dcéra žili v pokoji, bezpečí a dcéra aby začala chodiť do školy na území SR. V ostatnom sa pridržoval dôvodov, pre ktoré požiadal o azyl v predchádzajúcich konaniach.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 23.11.2005 vyplynulo, že navrhovateľ po zadržení políciou požiadal o azyl pod menom A., nar. X.. Ako dôvod žiadosti uviedol, že si v roku 1995 požičal peniaze od kamaráta menom Nadir (5 000 USD), po mesiaci mu ich chcel vrátiť, ale Nadir si ich nechcel vziať, pričom asi o týždeň prišiel k nemu domov Nadir aj s piatimi ďalšími ľuďmi, ktorých nepoznal. Chceli od neho, aby s nimi spolupracoval, za to že mu predtým pomohli. Začali ho provokovať, handrkovať sa s ním, ťahali ho za bundu. Nevydržal to a jedného z nich udrel do tváre, potom ho začali biť, jeden z nich ho pichol nožom pod ruku. Toto sa odohralo v noci, na druhý deň si našiel na parkovisku zhorené auto. Asi

o týždeň mu niekto volal domov, povedal mu, že ak nebude s nimi spolupracovať, nebude mať pokoj. Na to sa rozhodol krajinu opustiť a vycestoval na Slovensko.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 30.11. 2005 odporca rozhodnutím č. p.: MU 1934/PO-Ž/2005 podľa §13 ods. 3 zákona o azyle neudelil navrhovateľovi azyl a súčasne rozhodol podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia do Ruskej federácie. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že navrhovateľ dňa 26.12.2006 svojvoľne opustil ZT Adamov, rozhodnutie odporcu bolo navrhovateľovi doručené vyvesením na informačnej tabuli, navrhovateľ sa proti rozhodnutiu neodvolal, predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.2.2006.

Dňa 28.5.2006 navrhovateľ požiadal o udelenie azylu po druhý krát, a to počas zadržania v OA PZ Adamov pod menom G.. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ neuviedol nové dôvody, odporca rozhodnutím č. p.: MU-657/PO-Ž/2006 zo dňa 9.8.2006 rozhodol podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle o zastavení konania. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.9.2006.

Podľa odporcu pre posúdenie dôvodu, uvedeného v dotazníku žiadateľa o azyl zo dňa 7.11.2007, ktorý má povahu súkromného charakteru však bolo rozhodujúce, že navrhovateľ sa nepokúsil získať ochranu zo strany štátnych orgánov krajiny pôvodu, svoju nečinnosť hodnoverne neodôvodnil, neprejavil dost' intenzívne záujem o zabezpečenie ochrany svojej osoby v krajine pôvodu. Odporca v rozhodnutí poukázal na to, že navrhovateľ o azyl požiadal až v septembri 2005 (hoci na územie SR mal pricestovať v marci 2005), po tom čo bol náhodne kontrolovaný a následne zadržaný policajnou hliadkou. Po rozhodnutí odporcu, ktorý navrhovateľovi azyl neudelil, sa navrhovateľ zdržiaval na území SR nelegálne, druhý krát požiadal o azyl dňa 28.5.2006 vo svojom mene aj mene svojej maloletej dcéry Z., ktorá sa narodila dňa 26.12.2005 zo vzťahu s družkou L.. Konanie bolo právoplatne zastavené, ďalšiu žiadosť o udelenie azylu podal dňa 26.9.2007 po tom, čo bol kontrolovaný a zadržaný policajnou hliadkou. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ sa zdržiaval na území SR nelegálne niekoľko rokov, o azyl požiadal až keď mu hrozilo vyhostenie, čo podľa odporcu nasvedčuje účelovosti jeho žiadosti.

Odporca poukázal tiež na to, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by predstavovali pre navrhovateľa riziko návratu v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov a nezistil ani žiadne skutočnosti, ktoré by bránili návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S týmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy z pomsty zo strany súkromných osôb, s ktorými sa odmietal podieľať na nelegálnej činnosti.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu, pretože takýto dôvod nie je možné podradiť pod žiaden z relevantných dôvodov pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle, bolo potrebné s týmto názorom súhlasiť.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o hrozbe pomsty zo strany bližšie neidentifikovaných ľudí, ktorí sa mu vyhrážajú, že odmietol sa s nimi podieľať na bližšie neidentifikovanej nelegálnej činnosti by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred uvedenými hrozbami.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jeho problémy v súvislosti s hrozbou pomsty zo strany bližšie neidentifikovaných súkromných osôb nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrany, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané

či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Ruskej federácie podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

Pokiaľ teda krajský súd vychádzal zo skutkového stavu veci zisteného správnym orgánom v čase vydania rozhodnutia, ktorý správne považoval uvedené zistenia za dostatočne preukázané a na základe takto zisteného stavu veci dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona boli za zákonné, nepochybil.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. decembra 2008

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu